

lepšení pachatelovo. Bylo proto jeho odvolání jako bezdůvodné zamítnouti.

Odvolání obžalovaného Em. S-a do nepřiznání podmíněného odkladu výkonu trestu jest neodůvodněno a právem první soud zamítl návrh na jeho povolení, poněvadž obžalovaný byl, byť i pro delikty vojenské, odsouzen v roce 1924 k trestu žaláře 6měsíčního, tedy právoplatně k trestu delšímu tří měsíců (§ 2 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Čís. 2351.

Pojmu »ucházení se« o křivé svědectví ve smyslu §u 199 a) tr. zák. odpovídá každé působení na vůli třetí osoby ve smyslu a k cíli tam naznačeném; nezáleží na jeho způsobu a intenzitě; nevyžaduje se jednání, opodstatňující pojem návodu (§ 5 tr. zák.); stačí nejen vyzývání, naléhání, přemlouvání, nýbrž i pouhá žádost, prosba.

Pro otázku trestnosti nerozhoduje tu právnická, nýbrž jen abstractní možnost složení křivého svědectví u soudu.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1926, Zm I 31/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 12. prosince 1925, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ů 197, 199 písm. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. neprovádí stížnost po zákonu, pokud opouští základnu skutkových zjištění (§ 288 čís. 3 tr. ř.), na niž je toliko oprávněna své právnické úvahy budovati a nastoupiti důkaz, že na zjištěný děj nebylo použito zákona správně. Stížnost míní, že vzhledem k tomu, že obžalovaná měla pochybnosti, zda to, co jí starosta předložil, byla skutečně ona závěť, kterou naposled zřídil její otec, nelze v jejích projevech ke starostovi shledávati svádění ke křivému svědectví, že naopak slova její obsahovala pouze vyzvídací dotaz, jenž byl za daných okolností odůvodněný. Leč nalézací soud vzal na základě výsledků průvodních za prokázáno, že obžalovaná vyzývala přímo starostu Josefa B-a, by proti pravdě vypověděl, že její otec v posledním pořízení, učiněném před smrtí, odkázal všechno jí a že obžalovaná si byla toho plně vědoma, že svědectví to má býti vydáno na soudě a sice jako svědectví křivé. O tyto u výkonu práva volného hodnocení průvodů předsevzaté a po zákonu odůvodněné a tudíž při uplatňování hmotněprávního důvodu čís. 9 a) §u 281 tr. ř. neodporovatelné skutkové předpoklady ztroskotává snaha stížnosti dokázati, že v projevech obžalované jest obsažen pouhý vyzvídací dotaz. Vychází-li se pak ze zjištění rozsudkových, tak, jak jsou a jak je dlužno také položití za základ uvažování, nemůže býti nejmenší pochybnosti o tom, že naplňují pojem

»ucházení se« o křivé svědectví ve smyslu Šu 199 a) tr. zák. Odpovídáť pojmu tomu každé působení na vůli třetí osoby ve smyslu a k cíli, jak je v témž zákonném ustanovení naznačen. Na způsobu a intenzitě tohoto působení nesejde, nevyžaduje se ani, by to bylo jednání, opodstatňující pojem návodu podle Šu 5 tr. zák., stačí naopak netoliko vyzývání, naléhání, přemlouvání, nýbrž i pouhá žádost, prosba atd. Lichou jest též námitka stížnosti, že skutková podstata ucházení se o křivé svědectví není proto dána, že obžalovaná sváděla k udání nepravdivé okolnosti, o níž soud vůbec svědky ani slyšeti nechtěl, neboť pro otázku trestnosti není rozhodna právnícká, nýbrž jen abstraktní možnost křivého svědectví na soudě. Tato možnost tu však se zřetelem na § 65 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854 skutečně byla, zvláště když obžalovaná podle rozsudkových zjištění sama soudní výslech testamentárních svědků, tudíž svědka B-a, u něhož se o křivé svědectví ucházela, u soudu navrhla a když o abstraktní nemožnosti mohlo by se mluvíti jen tenkrát, kdyby k výslechu o dotyčné okolnosti nemohlo dojíti za žádných okolností. V důsledku toho nemusel se soud zabývati výslovně otázkou možnosti výslechu svědků o okolnosti, kterou měl z návodu obžalované dosvědčiti svědek B., a netrpí proto rozsudek ani z té příčiny vytýkanou neúplností podle čís. 5 Šu 281 tr. ř.

Čís. 2352.

Ochrana patentů (zákon ze dne 11. ledna 1897, čís. 30 ř. zák.).
K přečinu Šu 97 zákona stačí dolus eventualis.
Ustanovením Šu 33 zákona nebyl dotčen předpis Šu 126 tr. ř.
Obžalovaný nemůže si stěžovati do sprošťujícího výroku.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1926, Zm I 877/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 10. září 1925, jímž byl obžalovaný podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sproštěn z obžaloby pro přečin podle §§ 95 a 97 zákona ze dne 11. ledna 1897, čís. 30 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu své stolice, by ji opětně projednal a rozsoudil.

Důvody:

Zmateční stížnosti soukromého obžalobce dlužno přiznati oprávnění již potud, pokud, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., vytýká rozsudku mylný výklad subjektivních náležitostí přečinu podle Šu 97 patentního zákona. Napadený rozsudek sprošťuje obžalovaného z obžaloby pro tento přečin pro nedostatek subjektivní skutkové podstaty, vycházejí z předpokladu, že svědeckými výpověďmi patentního zástupce Karla M-a a inženýra Jindřicha Sch-a je potvrzeno, že obžalovaný již před vyráběním svého stroje »Klenot« se na ně obrátil, a že mu tito výslovně odpověděli, že jeho stroj nezasahuje do pa-